

Mentale oorlog

De wolken die rond mijn aura vliegen
verduisteren mij
De kristallen die neerstorten
bemachtigen mijn ziel
De aarde die stijgt creëert mij weer opnieuw

Ik zie, ik hoor en ik voel
mijn angsten onder de ogen
Ik zeg dan tegen ze:
Ik accepteer, ik respecteer, ik deactiveer jullie
Ik omarm jullie wel
want jullie zijn een deel van mijn ziel
Ik wil dat jullie mijn troost worden
om de obstakels te overwinnen van het kwade
om de finale van de wedstrijd in mijn ziel te behalen
zodat het piekeren transformeert naar dankbaarheid

angst om ongehoord te zijn
kennen we allemaal
angst om vernederd te worden
kennen we allemaal
angst om een geliefde te verliezen
kennen we allemaal
we horen, we zien, we zwijgen
waarom streven we niet de waarheid te ontbinden?
we ervaren het leven van een duivel
toch zwijgen we

we worden verkwist door zware woorden in ons geesten
wat niet heel gelukkig worden van WILDE feesten
we worden verkansloosd
wellicht voor ons gezicht, lichaam, gender
we worden geraakt door zware handen
we worden platgedrukt het als een pakje taxi
we zien, we horen maar we zwijgen

de zuster uit het welvarende westen lijdt mentaal
ze slikt PILLETJES
voor angststoornis, anorexia en prestatiedruk
de andere zuster uit het oosten lijdt aan
honger, aan bommen, aan schending van haar rechten

in welk perspectief bevind ik me dan?
mijn lichaam bevindt zich hier in het westen
mijn ziel bevindt zich echter in het oosten

ik voel het westen
ik voel het oosten
ik voel het zuiden
ik voel het noorden
vanuit het noorderlicht

ik zit gevangen in de mentale oorlog
het is alsof ik aangevallen word door kwade
het is alsof ik machteloos ben net als een mier
met het gevoelens uit het westen en oosten
ik bevrijd mezelf uit de mentale oorlog

ik streef naar het licht
uit de cirkel van onze adem
alles om ons heen gaat ooit veranderen
alles gaat zelfs verdwijnen uit ons leven
alles behalve onze adem

ons adem blijft met ons tot we zelf verdwijnen
uit het hotel aarde
wij sociale wezens geven vaak om elkaar
we maken ons zorgen om iedereen en alles om ons heen
vaak vergeten we dan onszelf op ons reis

ik fluister dan, ik zeg dan, ik roep dan
ik accepteer jou! Ik respecteer jou! Ik complimenteer jou!
jij bent uniek net als 8 andere miljard rationele levens
ik sta op en zeg ik hou van jou
mijn diversiteit
mijn identiteit
mijn humaniteit

dit is zelfrespect voor mijn innerlijk activisme
voor mij is dit geen voorbeeld van narcïsme
wanneer ik op maat van mezelf ga houden
ga ik rekening houden met de omgeving
zo kunnen we het beste creëren
van ons ziel
van ons zelf
van ons zeldzaamheid
zo transformeren we
onverschilligheid
naar
verschilligheid

Bahara Hamidy